

Arrest

nr. 260 033 van 2 september 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 MERKSEM**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 5 mei 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 april 2021 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 mei 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 april 2021 wordt de verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

Naam : S. (..)voornaam : C. A. F. (..)geboortedatum : (...)1999 geboorteplaats : Paramaribo

nationaliteit : Suriname In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van (datum) gaat gepaard met dit inreisverbod.(2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

[x] 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

[x] 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is in het bezit van een reispaspoort Suriname, afgeleverd op 29.01.2015 met visumsticker en uit- en inreisstempel waaruit blijkt dat hij Schengen inreisde via Nederland op 18.09.2017.

Betrokkene diende 3 keer na elkaar een gezinshereniging aan met zijn minderjarige Nederlandse halfbroer op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag ingediend op 07.02.2019 werd op 05.08.2019 in uitvoering van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 door de Stad Antwerpen afgesloten met een bijlage 20 omdat betrokkene niet binnen de 3 maanden na de aanvraag bewijs ten laste te zijn van de referentiepersoon in land van herkomst of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin. De tweede aanvraag, ingediend op 14.02.2020 werd geweigerd op 13.08.2020. Deze weigering (bijlage 20) werd aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen deze weigeringsbeslissing niet in beroep en diende op 24.12.2020 opnieuw een gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon en legde daarbij grotendeels dezelfde stukken voor als bij de eerste aanvraag. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.08.2020 dat hem op 14.08.2020 werd betekend. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn moeder en broertje en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Eerst middel: Schending van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel;

Aangaande het proportioneel karakter van de maatregel

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing ten onrechte dat de bestreden beslissing het opgelegde inreisverbod meer dan proportioneel zou zijn.

Uit hetgeen voorgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, is de bestreden beslissing kennelijk in strijd met het beginsel van proportionaliteit.

De stelling van de verwerende partij is gebaseerd op het feit dat verzoeker drie keer een ongegronde aanvraag had ingediend en dat hij reeds een bevel had gekregen om het grondgebied te verlaten. Hoewel deze elementen niet als onbelangrijk beschouwd kunnen worden, kan men ze niet voldoende beschouwen om een 22 jarige jonge van zijn enige familie te scheiden.

Er dient gepreciseerd te worden dat verzoeker in België verblijft samen met zijn heel zijn familie. Alle familieleden verblijven legaal in het grondgebied. Verzoeker wordt financieel en materieel door zijn moeder ten laste genomen. De familieleden van verzoeker beschikken over voldoende bestaansmiddelen om voor zichzelf en voor verzoeker te zorgen.

Verzoeker is 22 jaar en hij is nog niet afgestuurd. Hij is nog niet in staat om autonoom te leven. De aanwezigheid van de ouders en de andere familieleden is brood nodig voor zijn psychische evenwicht.

Er dient tevens gepreciseerd te worden dat verzoeker geen familie meer heeft in Suriname. De belangen van heel het gezin bevinden zich inmiddels in het Rijk. Verzoeker overweegt om een aanvraag van verblijfsmachtiging in te dienen op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet in te dienen zodat hij niet illegaal in het rijk zou blijven wonen.

Uit het voorgaande blijkt dat een inreisverbod van 3 jaar disproportioneel is met het belang van de immigratiecontrole.”

2.2. De Raad merkt op dat de motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat in het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers geduimd dat toepassing wordt gemaakt van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet om verzoekende partij een inreisverbod op te leggen. Daarbij wordt feitelijk gemotiveerd dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod omdat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan alsook omdat een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd. Verder duidt de verwerende partij waarom een inreisverbod voor de duur van drie jaar proportioneel wordt geacht. Zij wijst erop dat verzoekende partij drie keer na elkaar een aanvraag gezinshereniging in functie van haar minderjarige Nederlandse halfbroer heeft ingediend die allen werden geweigerd. Daarbij blijkt dat verzoekende partij bij de eerste aanvraag naliel de gevraagde stavingstukken over te maken en bij de laatste aanvraag grotendeels dezelfde stavingstukken had voorgelegd die reeds waren beoordeeld en die niet tot een positief resultaat hadden geleid. De verwerende partij oordeelt dat verzoekende partij de procedure misbruikt. Verder wijst de verwerende partij erop dat verzoekende partij verzaakt heeft gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 augustus 2020. De verwerende partij heeft tevens vastgesteld verzoekende partij een volwassen persoon is waarvan verwacht mag worden dat zij een leven kan opbouwen in het herkomstland zonder de nabijheid van haar moeder en halfbroer. Verzoekende partij heeft evenmin minderjarige kinderen in België of enige gezondheidsproblematiek. De verwerende partij besluit: *“Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”*

Zoals duidelijk blijkt uit de motivering werd rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.3. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. Verzoekende partij betoogt dat van haar niet kan verwacht worden dat zij gescheiden wordt van haar enige familie. Verzoekende partij gaat er met haar subjectief betoog evenwel aan voorbij dat de verwerende partij reeds bij de aanvragen tot gezinshereniging de familiale situatie van verzoekende partij in ogenschouw heeft genomen en geoordeeld heeft dat verzoekende partij niet heeft aangetoond in het herkomstland ten laste te zijn geweest of deel te hebben uitgemaakt van het gezin dat zich in België bevindt. Verzoekende partij maakt ook hoegenaamd niet aannemelijk waarom van haar – een gezonde jonge man van tweeëntwintig jaar – niet zou mogen verwacht worden dat zij zich op zelfstandige wijze kan handhaven in het herkomstland. Uit niets blijkt dat zij aldaar niet in haar eigen basisbehoeften kan voorzien. Het loutere feit dat zij nog niet zou zijn afgestudeerd of dat zij geen familie

meer zou hebben in Suriname doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij een volwassen persoon is en dat van haar redelijkerwijze verwacht kan worden dat zij zich op zelfstandige wijze weet te handhaven. Dat zij "niet in staat (zou zijn) om autonoom te leven" blijkt uit niets. Ook haar intentie om een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in te dienen doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Daarenboven heeft het indienen van dergelijke aanvraag geen enkele schorsende werking en doet dit geen afbreuk aan de rechtsgeldigheid van het getroffen inreisverbod. Gelet op de feitelijke vaststellingen van de verwerende partij die de verzoekende partij bovendien ook niet betwist, meer bepaald het gegeven dat zij tot driemaal toe een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend in functie van dezelfde referentiepersoon die telkenmale werden geweigerd alsook dat zij ervoor opteert op illegale wijze verder in België te verblijven en een verwijderingsmaatregel naast zich neer te leggen, doet geenszins kennelijk onredelijk besluiten tot het opleggen van een inreisverbod voor een termijn van drie jaar.

2.5. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.6. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Tweede middel : Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens; De bestreden beslissing schendt de bepalingen van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens luidt als volgt:

- 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op bescherming van het gezinsleven of familieleven mag ingeroepen worden door alle rechtssubjecten die de facto een gezin vormen.

In de Chorfi-zaak, stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de relatie tussen ouders en minderjarige kinderen steeds valt onder het begrip "gezinsleven", zelfs wanneer deze niet samenwonen. (EHRM, 7 augustus 1996, Chorti t. België, TVR1997, nr. 3);

Ook andere de facto familiebanden kunnen dus onder het begrip "gezin" vallen: bvb grootouders en kleinkinderen, adoptant en adoptiekind, pleeggezin en ongehuwde samenwoners;

Het Europees Hof voor de rechten van de Mens hanteert twee criteria om tot het bestaan van een familieleven te besluiten. Primo wordt het bestaan van een band of aanverwantschap nagegaan. Secundo wordt vereist dat de familiale band voldoende "hecht" is.

Verzoeker beantwoordt zeer duidelijk aan deze criteria. Verzoeker is de zoon en de broer van vreemdelingen die legaal in het rijk verblijven.

Verzoeker en zijn familieleden wonen samen onder eenzelfde dak. De familieband tussen verzoeker en de andere familieleden is zeer hecht.

De inmenging in het familieleven is enkel mogelijk indien dit noodzakelijk is in de democratische samenleving. Dit betekent dat de inmenging onder meer moet beantwoorden aan een "dwingende maatschappelijke behoefte" en "proportioneel moet zijn aan het gerechtvaardigd doel dat wordt nagestreefd; (RvSt nr. 26.933, R.W 1986-87, 2854; RvSt 13/02/1992, nr. 38739, Arr. RvSt 1992);

Er is in casu geen sprake van dwingende maatschappelijk behoefte, daar verzoeker geen gevaar betekent voor de Belgische samenleving.

Bij de afweging van grondrechten en belangen moeten de grondrechten zwaarder wegen omdat zij normhiërarchisch hoger staan dan gewone, legitieme belangen. De inmenging moet een legitiem doel nastreven zoals de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde, het voorkomen van strafbare feiten, bescherming van de gezondheid en de goede zeden;

Het staat vast dat verzoeker geen gevaar betekent voor de openbare orde of openbare veiligheid het economisch welzijn, de gezondheid of de goede zeden.

Verzoeker verwijst bovendien naar de volgende arresten van de Raad van State:

"Art. 8 EVRM bepaalt dat de overheid waarbij een verzoek op een verblijfsvergunning aanhangig werd gemaakt op grond van art. 9 lid 3, vreemdelingenwet, het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn gezinsleven moet beoordelen in het licht van de voorschriften inzake algemeen belang die worden opgesomd door dit artikel.

Overwegende dat verzoeker enkel een gezinsleven kan hebben in België en dat de Belgische staat niet bewijst dat één van bij art. 8 EVRM bedoelde voorschriften in verband met het algemeen belang in het

gedrang wordt gebracht, vernietigt de Raad van State de beslissing van de verblijfsvergunning die was aangevraagd op grond van art. 9 lid 3, Vreemdelingenwet. (RvSt nr. 43.821, 13 juli 1993, Rev. Dr. Étr., 1994, 27)

In het arrest van 01 april 1996 besliste de Raad van State het volgende:

Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art; 8.1. EVRM wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art; 8.2 van hetzelfde verdrag. De vreemdelingenwet past in het kader van dit lid. Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd artikel 8 inhoudt, kan de uitvoering van de verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop artikel 9, lid 3 Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2de lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's daaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen. De onmiddellijke uitvoering van de beslissing zou kunnen leiden tot de volledige en herstelbare verbreking van het contact tussen de verzoeker en zijn kinderen en kleinkinderen. (RvSt nr. 58.969, 1 april 1996, T. Vreemd. 1997, 29)

Verzoeker verwijst tenslotte naar het volgende arrest van 25 september 1996:

De aangevochten akte (het bevel om het grondgebied te verlaten) vormt een inmenging in het privéleven van verzoekster. Deze inmenging is bij wet voorzien en beoogt een wettig doel, namelijk 'de economische welvaart van het land'. Om in overeenstemming te zijn met de vereisten van artikel 8 EVRM, moet ze evenwel 'nodig zijn in een democratische samenleving', dat wil zeggen gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte, en moet ze, meer in het bijzonder, evenredig zijn met het nagestreefde doel (Hof Mensenrechten 13 juli 1995 (Nasri)).

Verzoekster leeft sinds negen jaar in België en ze heeft daar noodzakelijkerwijze intense sociale en affectieve banden gesmeed. Ze heeft geen enkele binding meer met haar vaderland. Bovendien wordt nergens aangetoond dat de tweejarige zoon van verzoekster, zonder ernstige gevolgen, een totale breuk met de omgeving waarin hij altijd heeft geleefd, zou kunnen doorstaan. In deze bijzondere omstandigheden, kan de inbreuk in het privé- en gezinsleven van verzoekster, die haar verwijdering van het grondgebied zou inhouden, niet worden beschouwd als zijnde redelijkerwijze evenredig met het nagestreefde doel. (RvSt nr. 61.972, 25 september 1996, T. Vreemd. 1997, 31)

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing de bepalingen van zowel artikel 8 EVRM schendt;"

2.7. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij betoogt dat zij een beschermenswaardig gezinsleven heeft in België met haar moeder en minderjarige halfbroer.

Waar verzoekende partij een schending opwerpt van haar familiaal leven, wijst de Raad erop dat het EHRM het begrip "gezinsleven" in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. Verzoekende partij, die afgerond tweeëntwintig jaar oud is en een volstrekt theoretisch betoog voert toont deze afhankelijkheid evenwel onvoldoende aan. Zoals duidelijk blijkt uit de stukken van het administratief dossier is verzoekende partij pas in 2017 op 18-jarige leeftijd naar België gekomen en heeft zij niet aangetoond dat zij voordien in het herkomstland afhankelijk was of een

gezin vormde met haar moeder en minderjarige halfbroer. Het loutere feit dat zij ervoor geopteerd heeft om in België te gaan samenwonen met haar moeder en minderjarige halfbroer maakt evenmin dat er tussen haar en deze familieleden een bijzondere band van afhankelijkheid is anders dan de normale affectieve banden. Zoals de verwerende partij reeds heeft overwogen blijkt uit niets dat verzoekende partij zich in het herkomstland niet op zelfstandige wijze zou kunnen handhaven. Het gegeven dat zij er in België voor opteert om zich te laten onderhouden door haar moeder doet hier geen afbreuk aan. Verzoekende partij maakt hoegenaamd niet aannemelijk dat zij zich kan beroepen op een beschermenswaardig gezinsleven met haar moeder en broer. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Voor zover verzoekende partij met een verwijzing naar citaten nog zou menen gewag te kunnen maken van een beschermenswaardig privéleven in België toont zij dit op geen enkele concrete wijze aan. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. De Raad stelt vast dat verzoekende partij haar sociale belangen niet verder concretiseert of enigszins duidt, waarbij kan worden opgemerkt dat de normale binding die ontstaat met België enkel door het verblijf hier te lande, op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te nemen. Dit alles nog daargelaten de vaststelling dat zelfs indien verzoekende partij gewag zou kunnen maken van een privéleven in België, zij nooit is toegelaten tot verblijf en in die omstandigheden het EHRM reeds oordeelde dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het rijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing of inreisverbod een disproportionele inmenging in het privéleven uitmaakt. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt ook in dit verband niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER